



רע"פ 9303/16 - חי חיים אורגל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9303/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
חי חיים אורגל

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה מיום 3.11.2016 בעפ"ת
51304-09-16 שניתן על ידי השופטת ר' בש

עו"ד ישראל מזרחי; עו"ד ניצה כהן

בשם המבקש:

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ר' בש) מיום 3.11.2016 בעפ"ת 51304-09-16, במסגרתה נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (השופט א' אחטר) מיום 26.6.2016 בהמ"ש 5081-06-16.

המבקש הגיש לבית משפט השלום לתעבורה בקשה לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מיום 18.12.2012. בית משפט השלום דחה את הבקשה, בקבעו כי הטעם העומד בבסיס הבקשה - לפיה נהג אחר לכאורה נהג ברכבו של המבקש, בעת ביצוע העבירה - אינה מהווה עילה למתן הסעד המבוקש. נקבע כי הבקשה הוגשה בשיהוי ובלא שהמבקש פירט את נימוקיו להימנעותו מהגשת בקשה להישפט במועד הנקוב לכך בדיון. כן נקבע כי התצהיר של צד ג' - אשר לכאורה נטען כי נהג



ברכב במועד ביצוע העבירה - הוא מלאכותי ומגמתי. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה אף הוא. זאת נוכח השיהוי הרב בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט ונוכח העובדה שנקבע שלא עלה בידי המבקש להצביע על כך שייגרם לו עיוות דין אם תידחה בקשתו.

דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלא אם הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי הטעמים מתקיימים בבקשה שלפניי. עניינו של המבקש נדון על די שתי ערכאות שיפוטיות, אשר הגיעו למסקנה דומה לפיה המבקש לא הצביע על טעם מיוחד העומד בבסיס השיהוי שבהגשת הבקשה. בנוסף, שתי הערכאות נתנו דעתן לתצהיר שצורף לבקשה וקבעו שמדובר בתצהיר מגמתי, שכל מטרתו היא לתמוך בבקשת המבקש להארכת המועד. בנסיבות אלה, אין מנוס מדחיית הבקשה.

ניתנה היום, כ"א בכסלו התשע"ז (21.12.2016).

ש ו פ ט